

AMB ULLS DE FRARE

FRA JESÚS ROMERO

Se'm demana donar un testimoniatge des de la meua perspectiva de frare, per tant, de consagrat. És per això que he volgut donar el meu testimoniatge emmarcant-lo també dins d'aquest Any de la Vida Consagrada. Intentaré explicar-vos, doncs, què visc com a frare, quins són els aspectes que em van ajudant a treballar i viure aquesta vida consagrada. I per fer això m'he ajudat d'un fulletó que ens va arribar fa uns mesos. És un fulletó dels frares caputxins d'Irlanda, que porta per títol: «Pregueu amb nosaltres per les vocacions». I ells s'han inventat cinc misteris, que anomenen «Els misteris evangèlics per a les vocacions». Si us sembla ho farem d'aquesta manera: us parlaré d'aquests cinc misteris tot introduint-los amb el text evangèlic corresponent que els caputxins d'Irlanda han pensat i des d'aquí construiré el meu testimoniatge de com aquests misteris m'ajuden a treballar la meua vida com a frare, com a religiós.

Començo pel primer misteri, doncs, el que ells anomenen el *Misteri d'Atracció* i que jo he batejat amb un altre nom: el *Misteri de Seducció*. El text és el de **Joan 1,37-39**: *Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Jesús es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: "Què busqueu?" Ells li digueren: "Rabí –que vol dir "mestre"–, on t'estàs?". Els respon: "Veniu i ho veureu". Ells hi anaren, veieren on s'estava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda.*

Jo voldria subratllar aquest «Veniu i ho veureu». En la vida religiosa, la vida consagrada, la vida com a frare a la qual Déu m'ha cridat i m'hi sento cridat, hi ha abans de tot aquesta primera paraula que atrau

perquè la Paraula de Jesús, escoltada, mai no deixa indiferent. Pot donar-se que un passi de la Paraula de Déu, que giri cua davant la seva interpel·lació, però el fet de passar ja és una reacció a aquesta Paraula, una resposta. Per tant, vol dir que aquesta Paraula ha fet un «rau-rau» dintre, ha pogut provocar un munt de coses, una reacció. És bo que vagi provocant en un mateix aquesta atracció, aquesta seducció. És com el que li passava a sant Francesc d'Assís, que no buscava Déu en un principi, però Déu s'entestava a cercar-lo a ell. Jo crec que Déu s'entesta, és molt tossut i ens vol buscar a cadascú de nosaltres. Hi ha, doncs, aquesta **paraula que atrau**.

A la vegada, però, és una **paraula que convida**: «Veniu i ho veureu». La vida religiosa és anar escoltant aquesta paraula, anar acceptant aquesta invitació que Déu ens va fent una i una altra vegada. És un Déu que s'entesta a fer comunió amb nosaltres, a convidar-nos. I això penso que també és important en la vida religiosa, cultivar aquest aspecte: ser capaç d'acollir aquest misteri de l'atracció, de la seducció d'un Déu que ens parla.

Per tot això, una cosa que un frare ha d'anar aprenent sempre, però sobretot els primers anys, és saber fer silenci per poder escoltar i respondre a aquesta Paraula que ens arriba, per poder respondre sobretot a aquesta pregunta que fa Jesús als deixebles: «Què busqueu?». Cal prendre'ns seriosament aquesta pregunta que el mateix Déu ens fa a nosaltres: «Què busqueu?». És una mica com la pregunta de Déu a Adam en el Paradís: «On ets?» que esdevé una pregunta *existencial*. Déu ja sabia on era amagat Adam. Déu, quan ens demana això, no és perquè Ell no sàpiga on som,

és perquè nosaltres obrim els ulls i ens fem presents a la nostra realitat, perquè sapiguem veure on som, on ens trobem de veritat. És una crida que Déu ens fa a trepitjar de peus a terra, a estar oberts al misteri de l'atracció, de la seducció.

El segon misteri és el *Misteri de Coratge*. El text, de **Mt 14**, fa: *Jesús els digué: "Coratge! Sóc jo. No tingueu por!". Pere li contestà: "Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua". Jesús li digué: "Vine". Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va espantar. Llavors començà d'enfonsar-se i cridà: "Senyor, salva'm!". A l'instant, Jesús estengué la mà i va agafar-lo tot dient-li: "Home de poca fe! Per què has dubtat?".*

Subratllo aquest «Coratge! Sóc jo. No tingueu por!». De dubtes, de fosc, de por també n'hi ha a la vida religiosa, a la vida consagrada. La vida de frare no és una vida a la que se li estalvien totes aquestes situacions de dubte, de por o de fos-

posant a prova. Dubte, foscor i por, hi són també a la vida consagrada, no hi són només a fora. No ens creguem pas que ser frare o monja és viure una vida regalada. Per això crec que hi ha aquesta imatge de la tempesta en el text de Mateu. Aquesta barca representa tradicionalment la barca de l'Església que va creuant aquesta tempesta que, a la vegada, és la imatge o el símbol d'aquest món contrari a les coses de Déu, que vol enfonsar aquesta barca.

Però no només em fa pensar en l'Església. En aquests dies, quan llegim les notícies penso que és fàcil pensar en l'Església representada pels germans perseguits, allà on és tan evident aquesta persecució com ara a Síria, o a l'Iraq, allà on és tan evident aquest món contrari al món de Déu. Els germans estan

cor. A vegades hi ha circumstàncies que a un, encara, el fan llevar-se pel matí i dir: «I tu, què fas aquí? Sí, sóc aquí, això és un convent, sóc a Arenys!». Alguna vegada em passa, no molt, però em passa. És el dubte o aquesta subtil temptació de dir: «I tu, què fas aquí? Tu t'has vist? Tu què fas sent religiós quan estaries molt bé fent una professió qualsevol? Què hi pintes aquí?». Aquesta temptació apareix més d'una vegada i, amb els problemes, amb el frec a frec del dia a dia de la vida comunitària, on no tot són flors i violes perquè tots som fills de la nostra mare... et va

de veritat passant per una tempesta que no se sap com ni quan acabarà, de fet ja veiem que molts acaben essent màrtirs. Amb tot, sovint, un pot pensar que això passa molt lluny de casa. Crec, però, que aquesta crida a tenir coratge també serveix per a **les meves pròpies tempestes**. Jo no sempre m'aixeco, com es diu col·loquialment, amb el peu dret, no sempre em sento bé anímicament parlant. A vegades és un frare el qui em fa mal o em fereix amb la seva paraula o jo crec que m'ha ofès. A vegades el qui fereix, conscientment o inconscientment, a l'altre

sóc jo. I això a vegades és símptoma, precisament, que en mi hi ha coses mal païdes, històries del passat no resoltes, ferides encara obertes... Cadascú arriba a la vida religiosa amb la seva història. La importància d'aquest text que ens diu de tenir coratge, penso, és que ens demana d'encarar la meva realitat, la meva història, on també hi ha tempestes. Em cal acollir també aquest *Misteri de Coratge* sabent escoltar aquesta veu de Jesús que, malgrat arribi enmig de la tempesta, es converteix en el far que guia, encara que aquest Jesús em sembli un fantasma, difícil de reconèixer a primer cop d'ull, però, a la fi, un Jesús que se'l veu i és una llum en aquella foscor. Ens pot semblar un fantasma, però no ho és.

El tercer és el *Misteri de Compassió*. El text també el trobem a **Mateu 14**: *Quan Jesús va rebre la notícia, es retirà d'allí en una barca tot sol cap a un lloc despoblada. Però així que la gent ho va saber, el seguiren a peu des de les seves poblacions. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts.* Jo subratllo aquest verset: «Veié una gran gentada, se'n compadí i va curar els seus malalts». Jesús és aquell que està trasbalsat per la mort de Joan de qui sabem que estimava i que probablement era un familiar més o menys proper. Suposo que també el trasbalsava comprovar què li podia esperar a una persona que predicava Déu, que feia les obres de Déu. A Joan el decapiten, ja ho sabem, per parlar massa clar fins i tot davant del rei Herodes.

Malgrat aquest trasbals, i enmig d'aquest trasbals, Jesús apareix com aquell que es veu sol·licitat per la gent i que no defuig aquesta sol·licitació. El meu testimoniatge com a religiós passa per intentar també d'acollir aquest *Misteri de Compassió*, de no mirar-me a mi mateix, de no estar sempre mirant-me el melic, sinó també de

saber aparcar les coses que jo em penso que són tant importants per a mi i acollir aquell pobre, aquell germà, aquella persona que em sol·licita i que em demana un moment d'atenció, d'escolta... Ser religiós és saber acollir, tenir aquestes entranyes de misericòrdia que tenia Jesús.

Les entranyes de misericòrdia de Jesús esdevenen una escola del *patir amb els altres*. Això és el que vol dir «compassió», saber *com-patir*, fer nostre el patiment i la passió dels altres. Tenir aquestes entranyes de misericòrdia és el treball de la vida religiosa, el meu treball personal si sóc un consagrat o consagrada. És fer-me ressò del que diu sant Pau al capítol 2 de la Carta als Filipencs: *Tingueu els mateixos sentiments que tingué Jesucrist*. El *Misteri de Compassió* és entrar en aquesta escola cada dia per aprendre a ser com Jesús.

El quart misteri és el *Misteri de Missió*. Aquí prenem un text de l'evangeli de **Lluc 10**: *Després d'això, el Senyor en designà uns altres setanta-dos i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar. Els deia: "La collita és abundant però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats".* I jo subratllo aquí, en aquest *Misteri de la Missió*, no tant la crida a la missió, a sortir de nosaltres mateixos, de comunicar aquesta bona nova als altres (que també); sinó la manera de fer-ho: «Els envià de dos en dos».

Per què en designà setanta-dos i no vuitanta-tres? La tradició diu que aquí l'Evangelista vol fer referència al nombre de països pagans tal i com el judaisme ho entenia llegint la llista de **Gènesi 10** (que en la versió hebrea diu 70; en la versió grega, que era l'emprada pels primers cristians, diu 72). Per tant, ja trobem que l'Evangelista Lluc (l'únic que parla d'aquesta missió diferent de la donada

Per tant, per a Lluç, predicar Jesús no és només la tasca d'uns quants (els Dotze), sinó de més gent. Fixant-nos en això, crec que podem dir, doncs, que aquesta missió no és només una tasca de la vida religiosa, és una crida feta a tots nosaltres. Però acollint aquesta missió, aquesta tasca que Déu em mana de fer, com a frare que sóc, hi trobo un altre matís. Tot i que és **tot el poble de Déu** el qui rep aquest manament, aquesta comissió, aquest anar-hi **de dos en dos** em recorda que és una tasca compartida. Jo no sóc l'amo de l'Evangelí, jo no sóc l'amo de les bones notícies. El Senyor és Jesús. No em puc erigir com l'únic capacitat per fer-ho, perquè això subtilment em pot portar a un error fatal: acabar predicant-me a mi mateix, en lloc de predicar Jesús. Anar de dos en dos és important. Recordar que la nostra tasca és una tasca compartida, no és només la meua tasca, no és només la tasca de fra Jesús... És la tasca de tots nosaltres, cadascú hi aporta els dons i talents que Déu li ha donat per a aquest ministeri.

Recordar que és una tasca compartida em recorda també una altra cosa: sóc limitat. Jo

uns capítols abans als Dotze) té en ment l'extensió de l'evangelí entre els pagans, no només entre els jueus. I la missió és preparar la rebuda de Jesús («... i els envià de dos en dos perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar»).

no hi arribo a tot arreu. Jo tinc uns dons i faig el que puc amb aquests i, a vegades, passa que un no sap quins dons té i és més fàcil que te'ls vegin els altres que veure'ls un mateix. Però tots en tenim, tots tenim algun do, i aquest do és per posar-lo a treballar. Santa Clara treballava no per

guanyar diners, sinó per compartir amb els altres el guany del seu treball. Els dons són per compartir. La nostra tasca compartida és portar aquesta Bona Notícia de l'Amor de Déu als altres.

Torno a recordar, però, que Jesús els envià «perquè anessin davant seu a cada poble i a cada lloc per on ell mateix havia de passar». Això ens recorda que som precursors d'aquest Jesús. No sé si som massa conscients que nosaltres també som enviats com a precursors de Jesús perquè, justament, la manera de portar Jesús a la gent és a través de la nostra predicació, i no només amb el que diem sinó amb el que som, amb el que vivim, amb les nostres obres... Quina feina més bonica tenim: la de ser precursors del Messies! I quina importància la de no predicar-nos a nosaltres mateixos sinó de predicar només Jesús!

I arribem al cinquè i darrer misteri: el *Misteri d'Amor*, al qual jo hi afegeixo: i de *Reconciliació*. El text de l'Evangeli és ara de **Joan 21**: *Li pregunta Jesús per tercera vegada: "Simó, fill de Joan, m'estimes?". Pere es va entristir que Jesús li preguntés per tercera vegada si l'estimava, i li respongué: "Senyor, tu ho saps tot, ja ho saps que t'estimo". Li diu Jesús: "Pastura les meves ovelles. En veritat, en veritat t'ho dic: Quan eres jove et cenyies tu mateix i anaves on volies, però quan siguis vell obriràs els braços i un altre et cenyirà per portar-te allà on no vols". Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d'aquestes paraules Jesús va afegir: "Segueix-me". I em quedo amb aquest «Segueix-me».*

He començat per una veu que sedueix i atrau. Acabo amb una veu que ens arriba fins quan hem marrat el camí. Aquesta veu li arriba a Pere quan ha plorat amargament la seva traïció de Jesús. Però eren llàgrimes que construïen, no eren llàgrimes

que destruïen. I Jesús mateix arriba a aquest Pere que ha marrat el camí, que ha traït al Mestre, donant-li l'oportunitat de tornar a començar, com ens la dóna tantes vegades a cadascú de nosaltres.

Una veu que ens arriba fins quan hem marrat el camí. Un Déu que no et deixa abandonat a la teva sort. Un es pot sentir abandonat, com perdut, quan pensa que ha fallat, i a la vida religiosa hi ha moltes ocasions per pensar que un ha fallat, que no ha fet bé les coses, que no ha estat coherent. Un es pot anar a dormir més d'una vegada pensant: «Això que he fet, ¿ha valgut la pena? ¿De veritat he pogut transmetre allò que penso que és important? En aquesta situació d'avui, ¿no hauria d'haver posat més caritat, més interès?». I un acaba dient això al final: «Ho deixo en mans de Déu, Ell coneix la meva feblesa i el que hi ha en el meu cor». Però és important recordar en tota vida cristiana aquest *Misteri d'Amor i de Reconciliació*: un Déu que arriba per aixecar-te quan més malament et sents, quan creus que no hi ha sortida ni perdó. I que, després d'això, ens torna a cridar a sortir de nosaltres mateixos. Aquí vull recordar el lema de l'Exèrcit de Salvació que a mi sempre m'ha sobtat. L'Exèrcit de Salvació és un moviment que va néixer al si de les esglésies metodistes, homes i dones que van vestits de militars i que porten a la solapa «SS», que vol dir «salvats per a salvar». Aquesta és la nostra missió, que ens puguem sentir salvats per a salvar, però no perquè nosaltres siguem uns messies, sinó perquè justament havent tastat aquest Déu que ens ha salvat, puguem dir als altres també **com és de bo el Déu que ens salva**.

Cinc misteris... cinc camins per anar desgranant com qui fa el rosari... com qui desgrana a cops d'aprenentatge, de servei, la vida... és el rosari de la vocació, del «Sí» a la veu dolça i seductora del Déu que ens crida.